

Одноріжка Мірті

Світанок ледь торкнувся галявини, де живуть Камелія і Валентина.

— Моя одноріжка! — репетує дівчачий голос. — Хтось викрав мою одноріжку!

Дві сестри кидають сніданок і приклеюються до вікна своєї хатинки. На стежці, що веде з лісу, з'являється Мірті — червона від гніву, з розкуйовдженими косами й у заплямованій рожевій сукні.

— Я мала йти аж сюди пішки, а я НЕНАВИДЖУ це!

Вона схрещує руки на грудях і волає ще голосніше:

— Мені дуже і дуже потрібен клан Казан!

У хатинці Камелія і Валентина переглядаються і прискають зо сміху. Поруч із ними їхня мати Роза хитає головою. У неї пряме, наче солома для мітли, волосся.

— Бідненька, — шепоче вона. — Мабуть, вона дуже засмучена.

— Вона оглушить нас! — бурчить Валентина. — Я ще не прокинулась!

— Може, підете до неї? — пропонує відьма, ніс якої такий же довгий і гострий, як і її ріжки.

— Але мені треба займатися зіллями! — заперечує Камелія.

— Ти забула, що сьогодні не треба до школи? — відповідає їй мама.

— ДО-ПО-МО-ЖІТЬ, Я СКАЗАЛА! — верещить Мірті надворі. — Хтось має мені допомогти, бо я принцеса!

— Добре, мамо! — зітхає Камелія і швидко випиває залишки молока зі своєї тарілки.

— Але я ще не доїла! — бурчить Валентина.

— Запізно! — кидає їй сестра. — Декому потрібна допомога клану Казана!

Три дівчинки зустрічаються в дерев'яній хижі, збудованій Валентиною в глибині саду, і сідають довкола старого іржавого казана, який і дав назву їхньому клану. Погладжуючи Гравкиця, який розлігся в неї на колінах, Камелія повертається до принцеси.

— Тож поясни нам, — просить вона, — що все-таки сталося?

З незадоволеним обличчям Мірті відповідає: